

Erving af de saakalste floge Mand eller floge Koer og af Personer, som kuxere efter deres egen Methode, ofte ved overtroiste Midler, undertiden ifølge gamle Recepter, som de paa en eller anden Maade ere komne over, og som, naar man undersøger dem, ofte vise sig at være ubdragne af gamle trykte Bøger, som nu ere glemte, og som ere fra en Tidssalder, hvor Videnskaben stod paa et langt lavere Standpunkt end nu. Denne Art Kvassalveri er jeg overbevist om er nu i Afstagen, baade fordi Overtroen fornindstses, og fordi Lægehjælpen bestandig bliver nærmere og bekvemmere, og dermed falder denne Art af Kvassalveri bort. I den Henseende tror jeg alttaa ikke, at man behøver at have nogen Frygt; men hvad der serimod forekommer mig at være i allerhøieste Grad betænkeligt og farligt, det er, at der vil opstaa en hel ny Art af Kvassalvere, naar en Lov som denne bliver given. Seg kan ikke indse, hvorfor man ikke skulde antage, at overmaade mange uvidende Mennesker vilde strømme hen til denne Lævevei; jeg indser ikke, hvorfor det ikke skulde ske, at en stor Mængde Mennesker, som kun løselig havde beskæftiget sig med de Ting, som her komme i Betragtning, ville give sig heu til denne Lævevei. Saadanne Folk, som have hørt nogle ganske faa Forelæsninger, forhenværende Apothekerlærlinge eller Barberlærlinge er det, som jeg er bange for, og som jeg frygter for vilde nedsette sig rundt omkring og give sig ud for at være Læger og bære sig ad ganske som de sædvanlige Læger, kun med den Forskjel, at de mangle Kundskaberne. Hvis man skulde have den Mening, at Publikum vel vilde vide at gjøre Forskjel imellem det Slags Personer og de virkelig dygtige Læger, saa er det jo en bekendt Sag, at Dygtighed meget ofte maa staa tilbage for Charlataneri, især naar — hvad der saa ofte er Tilfældet — disse Charlataner i en særdeles Grad ere i Besiddelse af Egenstaber, som gjøre dem i Stand til at vinde Folket. Dette gjælder naturligvis i høieste Grad paa et Gebet som Lægevidenskabens; men det er ikke den eneste Fare, som jeg finder ved en Lov som denne. Der er ogsaa en anden Fare, som jeg tror man ikke bør lade upaaagtet, og jeg tænker her paa det Forhold, som er tilstede mellem Lægevirkomheden og Omstættningen af Apothekervarer. Der er jo ganske vist dem, som mene, at man i Følge Næringsfrihedens Grundsætninger ogsaa burde gjøre denne Handel fri, men det er der jo ikke Spørgsmaal om ved denne Leilighed, og jeg haaber ogsaa, at det vil være en Stund, inden der bliver Spørgsmaal derom; thi jeg kan ikke negte, at det forekommer mig klart, at det aldeles ikke gaar an at gjøre Handelen med Giftstoffer fuldstændig fri, ligesom jeg ogsaa mener, at heller ikke Handelen med andre Apothekervarer bør gives fuldstændig fri, da det jo er en Art af Vaer, som det saa at sige er umuligt for Kjøberne at kunne holde

Kontrol med og bedømme, hvorvidt de i Virkeligheden ere gode og usorfallkede. En Kontrol med denne Handel er jo egentlig ikke mulig indtagen under den Forudsætning, at vi have en Lægestand som den, vi nu have, og naar det nu er Tilfældet, at Handelen med Apothekervarer væsentlig er indskrænket til Apothekerne, saa tror jeg, at man maa sige, at Grunden er den, at Lægerne, som ere Mellemmand, sørge for, at Publikums Behov bliver tilfredsstillet af Apothekerne; men hvorledes det vil gaa med denne Art af Handel, naar der kommer en ny Slags Læger, som ikke ere bundne ved de gamle Lægetraditioner, og som ikke have nogen Pligt imod det Offentlige, men som kun betragte sig som andre Næringsdrivende, det forekommer mig at være overmaade vanskeligt at se. — Hvor jeg derfor end vender mig hen, saa forekommer det mig, at man ikke kan være blind for, at man ved at vedtage en Lov som denne udsætter sig for at komme ind i en kaotisk Tilstand, hvis Følger man i Virkeligheden aldeles ikke kan beregne. Og, naar jeg ser hen til, hvilke Grunde der er blevet anførte for en saadan Forandring i den bestaaende Tilstand, saa negter jeg ikke, at jeg er bleven endnu mere forbausset; thi af selve de Mand, som have foreslaaet denne Forandring, er det blevet anerkjendt, at vore Lægeforhold i det Hele ere gode, og at man ikke ønsker nogen væsentlig Forandring i dem, og det eneste Praktiske, som man har paastaet der vilde blive opnaaet ved Siden af en Tilfredsstillelse af visse almindelige Principer, er, som det synes mig, det, at man derved vil kunne forhindre Noget, som man anser for en Ulempe; nemlig at den nuværende Lovgivning kan benyttes til Fortrædigelse af nogle enkelte Personer paa en Maade, som man anser for mindre retfærdig. Det er dog imidlertid et Spørgsmaal, om ikke det Samme maatte kunne opnaas paa en meget kempeligere Maade uden at løse et Forhold, som dog i høieste Grad er vigtigt for hele Befolkningen, og det forekommer mig, at Alt, hvad man kan ønske i den Henseende, vil man kunne opnaa ved en ganske simpel Bestemmelse — hvad der ogsaa er blevet hentydet til i det andet Thiing af den høitværende Justitsminister — nemlig ved en Bestemmelse, som gik ud paa, at Straffen for Kvassalveri kun skulde anvendes paa saadanne Personer, som gjorde sig et Ophver af at drive Kvassalveri, som gjorde sig det til en Næringsvei. Efter min Mening kan det være et Spørgsmaal, om det egentlig talte oprindeligt har været vor nuværende Kvassalverlovgivnings Lante at bestemme noget Andet, og om det egentlig ikke kun skyldes den Omstændighed, at den er bleven affattet i mere omfattende Udtryk end dem, som man efter sin Lante burde have brugt, at den nu synes at have et noget videre Omfang. Det er vistnok klart, at man aldrig kan have tænkt sig at ville udvide Kvassalveribegrebet saa vidt, at det skulde være forbudt enhver Lægmand at give Raad i